

Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea

16 aprilie 2008

Herbert E. Douglass

Noi, ca popor, trăim în mare respect pentru învățăturile Scripturii și suntem destul de bine ancorați în cunoașterea vremurilor trecute, pe care le studiem în particular, și le analizăm la școala de sabat, de ani de zile.

Marea noastră slăbiciune este că nu reușim să legăm de timpul prezent ceea ce studiem. Admirăm faptele profeților din trecut, dar condamnăm pe cei ce astăzi se poartă ca ei. Aplaudăm pe ucenicii lui Hristos, care au avut tăria să confrunte Sinedriul cu acuzația că ei au omorât pe Mesia Cel așteptat, dar condamnăm astăzi pe cei care fac exact același lucru cu răstignirea lui Hristos din 1888.

Vă rog să urmăriți din nou episodul desfășurat în comunitatea din Nazaret, acum două mii de ani, deoarece el descoperă un tipar universal valabil, și care ne ajută să înțelegem mai bine ce se întâmplă astăzi în biserică.

La câțiva timp după începerea misiunii Sale publice, Domnul Hristos a venit în Nazaret, comunitatea unde era membru, și I S-a oferit ocazia să citească Scriptura la acel serviciu divin.

S-a ridicat în picioare și a citit pasajul din Isaia 61: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului” (Isa 61:18-19).

A citit acest pasaj și a luat loc. Toată comunitatea privea țintă la El, așteptând să audă interpretarea, explicația, comentariul la acel pasaj. Lor nici nu le trecea prin cap că acea profeție milenară se întâmplă sub ochii lor. Era o profeție prea sacră spre a o terfeli în actualitatea aceea rușinoasă în care se afla poporul sub cruda robie a imperiului roman.

Observând că așteaptă un comentariu, Domnul Hristos le-a răspuns simplu: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit.”

Explicația Lui nu a avut niciun efect. Prejudecata că nimic important nu se întâmplă în prezent, și că tot ce este valoros și important s-a întâmplat în trecut, i-a făcut surzi la cuvintele lui Isus. Fără să înțeleagă ceva, ei “toți Îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele pline de har, care ieșeau din gura Lui.”

Care cuvinte pline de har? De ce Îl vorbeau de bine? Cred că a fost ca și astăzi: Nimeni nu a înțeles nimic din predică, dar predica a fost foarte bună.

Domnul Hristos putea să tacă și să Se bucure de părtășie cu consătenii Lui, care Îl vorbeau de bine. De ce să-i tulbure și să producă agitație în plăcuta zi de odihnă a Domnului? Este adevărat, nici ei nu credeau că El este altceva decât “feciorul lui Iosif,” dar dacă aceea era poziția oficială a bisericii, susținută de conducătorii de la Ierusalim, ce importanță avea ce crede o mână de oameni modești din Nazaret?

Dar nu a tăcut: „Fără îndoială, Îmi veți spune zicala aceea: ‘Doftore, vindecă-te pe tine însuși’; și Îmi veți zice: ‘Fă și aici, în patria Ta, tot ce am auzit că ai făcut în Capernaum.’ ‘Dar’ a adăugat El ‘adevărat vă spun că niciun prooroc nu este primit bine în patria lui. Ba încă, adevărat vă spun că, pe vremea lui Ilie, când a fost încuiat cerul să nu dea ploaie trei ani și șase luni, și când a venit o foamete mare peste toată țara, erau multe văduve în Israel; și totuși Ilie n-a fost trimis la niciuna dintre ele, în afară de o văduvă din Sarepta Sidonului. Și mulți leproși erau în Israel, pe vremea proorocului Elisei; și totuși niciunul dintre ei n-a fost curățit, în afară de Naaman, Sirianul” (Luca 4:23-27).

De ce i-a confruntat? De ce a dorit să le strice bucuria?

Dumnezeu nu a făcut nimic niciodată inutil, nepotrivit sau din spirit de ceartă. În acel moment de criză, ei aveau nevoie să înțeleagă că treburile împărăției lui Dumnezeu se desfășoară în prezent, nu pe paginile îngălbenite de vreme ale rapoartelor istoriei sacre.

Ca și noi, ei studiau cu asiduitate scrierile proorocilor, dar nu spre a face legătura cu timpul lor, prezent sau viitor. Ei le studiau dintr-o obligație împovărătoare, ca pe un ritual sacru, fără de care îți pierzi mântuirea. Cunoșteau Scripturile la nivel de frântură de slovă, dar nu erau capabili să actualizeze informația pentru timpul lor.

Confrunțați cu actualizarea profeției, ei s-au dovedit incapabili să-și recunoască locul în prezentul cotidian al luptei dintre Hristos și Satana.

Noi facem exact ca ei. Citim Vechiul Testament, citim Noul Testament, dar nu citim Actualul Testament. De aceea ne revoltăm ori de câte ori vine cineva și ne spune: “Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit.”

Ceea ce s-a întâmplat acum două mii de ani în comunitatea din Nazaret se întâmplă frecvent în comunitățile noastre de astăzi. Vine câte un suflet care nu este altceva decât “feciorul lui x,” citește pasajul din Isaia: “Am fost vinovați și necredincioși față de Domnul, am părăsit pe Dumnezeul nostru; am vorbit cu apăsare și răzvrătire, am cugetat și vorbit cuvinte mincinoase; și astfel izbăvirea s-a întors îndărăt, și mântuirea a stat deoparte; căci adevărul s-a poticnit în piața de obște și neprihănirea nu poate să se apropie,” și apoi spune că astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură.

Până aici toate bune, acestea sunt “cuvinte pline de har,” etc., etc., dar când continuă să explice în ce fel s-au împlinit aceste cuvinte, imediat crește tensiunea ca la Nazaret.

Cuvintele s-au împlinit, spune el, în respingerea soliei neprihănirii lui Hristos, în 1888, la Minneapolis. Atunci am părăsit pe Dumnezeu nostru, am respins începutul mării strigări, și de atunci înapoi “am vorbit cu apăsare și răzvrătire, am cugetat și vorbit cuvinte mincinoase” despre istoria 1888, împiedicând solia să ajungă la popor.

Consecințele au fost teribile: “Izbăvirea s-a întors îndărăt și mântuirea a stat deoparte” aproape 120 de ani. Deoarece adevărul despre solia 1888 s-a poticnit în piața de obște, “neprihănirea nu poate să se apropie,” oricât o momim noi cu tehnici postmoderniste.

Reacția bisericii la astfel de actualizări ale profeției rămâne neschimbată de două mii de ani: câtă vreme profeția este lăsată în cadrul ei istoric, nicio problemă; dar când este actualizată, aplicată în prezent, reacția este aceeași: “Toți cei din sinagogă, când au auzit aceste lucruri, s-au umplut de mânie.”

Noi scriem astăzi în analele universului o istorie la fel de importantă ca aceea înregistrată pe paginile Scripturii. Canonul Sfințelor Scripturi nu a fost închis, așa cum ne place să credem. Marea controversă se apropie de final, iar Dumnezeu continuă să ofere lumină adițională. El așteaptă ca vechile adevăruri să fie plasate în cadrul acestei lumini adiționale, altfel ea se transformă în întuneric.

Doar un ochi critic, luminat de alifia oferită de Martorul Credincios, poate sesiza ce trebuie și ce nu trebuie acceptat în alcătuirea Actualului Testament. Dar nu există nicio îndoială despre existența lui. Fericiți și sfinți cei care participă la scrierea lui, care primesc cu bucurie lumina adevărului prezent și se dovedesc astfel vrednici de încredere când sunt în joc interese majore.

Vechiul și Noul Testament au fost alcătuite spre a ne ajuta pe noi să scriem Actualul Testament: “Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Cor 10:11).

Da, au venit sfârșiturile veacurilor, iar biserica nu mai poate fi lăsată să moțâie sabat de sabat la umbra istoriei trecute, chiar cu riscul de a o tulbura până la mânie.

***